

ПРАЗДНО ГНѢЗДО

Поуморенъ отъ стълбитѣ, Даскалъ Ангелъ се спрѣ и се изправи на вратата: сухъ, само кожа и кости, съ хлътнали дълбоко очи, едно отъ които бѣше слѣпо, изпитъ и бледенъ, той приличаше на смъртникъ, не на живъ човѣкъ. Но такъвъ той си бѣше отъ години и ако дъщеря му Мария се обърна къмъ него, когато влѣзе, и го загледа внимателно, то бѣше за друго: тя забеляза, че Даскалъ Ангелъ бѣше настрѣхналъ, едното му око, здравото, свѣтѣше като отъ треска, избѣлѣлитѣ му устни треперѣха. Всичко туй показваше, че Даскалъ Ангелъ е страшно ядосанъ.

И наистина, като захвърли бастуна си (освенъ безбройнитѣ си други неджзи, Даскалъ Ангелъ бѣше и куцъ), той се тръшна въ къщата и завика:

— Моя братъ! Прелюбезния ми, обичния ми братъ! Колкото го обичамъ, толкозъ да живѣе! Да гебердяса, да пукне! — Даскалъ Ангелъ издигна гласа си и съ още по-голѣма умраза зареди: — Вълци главата му да кжсатъ, да ослѣпѣе! Азъ ако съмъ слѣпъ съ едното око, той съ дветѣ да ослѣпѣе. Да го видя съ торба отъ порта на порта да проси...